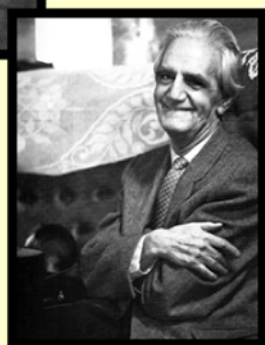
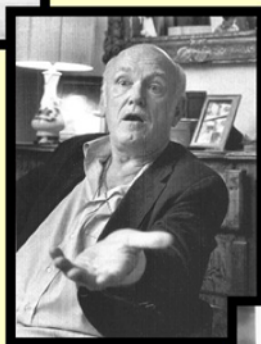
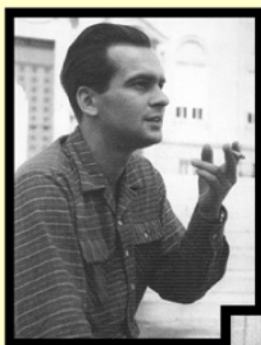

LOVAGIATLAN ÜGYEK

K
E
L
E
C
S
É
N
Y
I

L
Á
S
Z
L
Ó

Kelecsényi László: Lovagiatlan ügyek

Kelecsényi László
Lovagiatlan ügyek
(Részlet)

(Részlet)

2010

© Kelecsényi László

A kézirat szerkesztésében Székely Sz. Magdolna működött közre.
Borító: Kelecsényi Kristóf Zoltán
A szerző fotóját Stefkovics Gáspár készítette

ISBN: 978-963-06-9531-2

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

- Sajnos, nem tudom megmutatni.

Elégettem a kéziratot.

- Már engedje meg, ezt nem hiszem el.

Ilyesmi nem létezik: kézirat sosem ég el.

Mihail Bulgakov:

A Mester és Margaríta

Egy polgár állomásai

Először is elfogultságot jelentek be: Kelecsényi László a barátom, mégpedig igen közeli barátom, írásai megítélésében senki ne várjon tőlem hűvös távolságtartást. De hát ez nem is objektív kritika, még csak nem is elemzés, hanem egy előszó-féle egy könyvhöz, afféle kedvcsináló: nincs itt igény távolságtartásra, sem objektivitásra, hanem éppen ellenkezőleg. Ráadásul úgy áll a dolog, hogy ez a könyv például igen alkalmas arra, hogy elmagyarazzam önöknek, miért is a barátom nekem a szerző. Na, ezt a mondatot lendületből visszavonom: az igazi barátságok ugyanis bonyolultabbak annál, hogy csak úgy fel-alá magyarázhatnánk őket – akár még magunknak is. Úgyhogy javítsuk erre: e kötettel remekül demonstrálható, miért tartom én olyan becsesnek ezt a barátságot. Mert Kelecsényiben sok olyan tulajdonság van, ami belőlem hiányzik, pedig örülnék, ha nem hiányozna. Mindig imponált nekem a kitartása, az igazságba vetett hite, a tántoríthatatlansága, hogy csak néhányat említsek azok közül, melyek ebből a kötetből is alaposan kiderülnek – hogy páratlan emlékezőtehetségéről már ne is beszéljünk.

Ez a kötet egy dokumentumgyűjtemény – Kelecsényi László közéleti párbajainak, lovagias ügyeinek gyűjteménye az elmúlt harmincöt évből – mai kommentárokkal, glosszákkal kiegészítve. Aki akarja, olvashatja afféle történelemkönyvként. Alulnézeti történelemkönyvként persze, vagy ha úgy tetszik, szöveggyűjteményként, íme, ilyen világban éltünk, ilyen maszatosban, hínárosban, ahol egy kicsit (vagy nem is kicsit) minden másképpen volt, mint ahogyan látszott – különösen kulturális életünkben. Ahol kimondott direktívák és kimondatlan elvárások, utasítások és utalások laza szövetében járkáltunk botorkálva, és elvárták tőlünk, hogy félszavakból is értsünk, hogy tudjuk, merre, hány mé-

ter. Ám aki akarja, (én például akarom), olvashatja egy polgár vallomásaiként is. Egy kis polgár (így, külön szóban) vallomásaiként, aki ebben a dzsungelben is megőrzi belső méltóságát, aki nem hajlandó tudomásul venni a dzsungel-harc kimondatlan szabályait, hanem ragaszkodik a leírt (de senki által komolyan nem vett) szabályokhoz. Aki nem érti, vagy nem akarja megérteni, mi folyik körötte. (Vagy ha érti, sejtí is, úgy tesz, mintha nem értené.) Aki úgy hiszi, jogai vannak. Joga van a szabad gondolkodáshoz, joga van eldönteni, miről vagy kiről írna könyvet, joga van eldönteni, mit tart szépnek, mit csúnyának, mit értékesnek és értéktelennek, mit (kit) tehetségesnek vagy tehetségtelennek. Joga van bálványokat rombolni, és profánul beszélni a szentekről. És joga van válaszolni, ha megtámadják, és joga van kikérni magának, ha hazugságokat terjesztenének róla, és joga van megvédeni szerzői és emberi jogait, ha azok így vagy úgy sérülnének.

Joga van úgy viselkedni, mintha egy jogállamban élne.

Félreértés ne essék: Kelecsényi László nem volt lázadó, nem akarta megdönteni a rendszert, hanem csak – mint egyik kedves hőse, Charlie, a csavargó (kiről írott dolgozatát, mellesleg szólván, alaposan félreértették anno) – megpróbált normálisan viselkedni egy abnormális világban. Nem azért, hogy magára vonja a felsőbbség haragját, hanem egyszerűen szólva azért, mert – ő ilyen. Belülről az. Polgár.

Itt áll, másképp nem tehet.

Na, látják, ezért irigylem magam, hogy a barátja lehetek.

Jolsvai András